

Arrest

nr. 97 610 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat C. COLOGNE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kirkook (Centraal-Irak). U zou sinds oktober 2011 een homoseksuele relatie zijn aangegaan met H.(...), een jongeman die bij u in de zaak werkte. Op 11 november 2011 zou H.(...) u na het werk hebben meegevraagd naar de moskee. U zou eerst niet van plan zijn geweest om mee te gaan, maar hij zou u hebben overtuigd door te stellen dat jullie niet zouden bidden, maar gewoon jullie handen zouden wassen in het toilet. Eenmaal aangekomen in de wasruimte van de moskee zou H.(...) u in één van de toiletten hebben geduwd. Jullie zouden er seksuele betrekkingen hebben gehad, maar

werden betrappt door de imam van de moskee. Jullie zouden zijn kunnen ontkomen. U zou Helgurt daarop naar huis hebben gebracht en zou zelf ook naar huis zijn gegaan. De volgende dag zou de Imam van de moskee tijdens het vrijdaggebed het incident van de vorige dag bekend hebben gemaakt. Uw familie zou dit zo te weten zijn gekomen en zou u hebben geslagen en mishandeld. De dag daarop zou de familie van H.(...) bij u thuis zijn langsgelopen. Zij zouden uw familie hebben gevraagd u te vermoorden; zij zouden hetzelfde doen met hun zoon. De dag nadien zou de familie van H.(...) opnieuw naar uw familie zijn gestapt. Er zouden opnieuw besprekingen zijn geweest. Die avond, rond 21u zou uw zus u hebben geholpen te ontsnappen uit uw ouderlijke woning. Zij gaf u ook een zak met geld en uw identiteitsdocumenten. U zou naar een vriend van u zijn gegaan die voor u een smokkelaar zou hebben gevonden. Op 12 november 2011 zou u Kirkoek hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute die via Oostenrijk liep, zou u op 1 december 2012 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de identiteitsdocumenten die u ter staving van uw asielaanvraag heeft voorgelegd, namelijk uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart ter verificatie werden voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Uit hun analyse (zie verificatieverslag, dd. 04/05/2012, administratief dossier CGVS) blijkt echter dat deze documenten volledig **vervalst** zijn en dus niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard. Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw persoonsgegevens aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid. Temeer daar u, na confrontatie op het CGVS over de weinig waarachtige authenticiteit van deze identiteitsdocumenten, ten stelligste bleef volhouden dat het hier om officieel verkregen documenten ging (CGVS, pg. 5).

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering te worden gevisieerd door uw familieleden, door de politie en door streng-religieuzen "over geheel Irak" omwille van de daad die u zou hebben gesteld in de moskee (CGVS, pg.14). Deze handeling valt niet te verklaren binnen de sociaal-culturele én religieuze context waarin u bent opgegroeid en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes.

U stelt sinds uw twaalf jaar niet meer praktiserend te zijn op religieus vlak, (CGVS, pg. 12). U zou dan ook vanaf die leeftijd niet meer naar de moskee zijn gegaan (CGVS, pg.12). U zou uw gading meer hebben gevonden in zaken die volgens de Islam niet door de beugel konden. Zo zou u nooit bidden, nooit vasten, dronk u graag alcohol en onderhield u homoseksuele contacten (CGVS, pg.12). U zou deze handelingen echter nooit openlijk hebben durven stellen daar zij zeer streng worden beoordeeld en onaanvaardbaar zijn binnen uw maatschappij (CGVS, pg. 6). U geeft aan dat de straf op homoseksualiteit zeer zwaar is en u geeft voorbeelden van andere mannen die het slachtoffer werden van mishandeling en moord omwille van hun homoseksualiteit (CGVS, pg. 6-7). U was zich met andere woorden ten zeerste bewust van de gevolgen die dergelijke handelingen met zich konden meebrengen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u eveneens zeer voorzichtig was met betrekking tot uw homoseksualiteit. Zo zou u steeds voorzichtig hebben gepolst bij andere mannen teneinde niemand te schofferen en u niet 'verdacht' te maken (CGVS, pg. 10) en u zou zich steeds als 'normaal' hebben voorgedaan om geen achterdocht te wekken daar dit gevaarlijk voor u zou kunnen zijn (CGVS, pg.10). Ook wat uw homoseksuele betrekkingen betreft, was u altijd zeer voorzichtig. De drie partners die u zou hebben gekend - waaronder ook H.(...) - zou u steeds uitsluitend hebben ontmoet op een afgelegen plaats, in een leegstaande winkel op een twintigtal minuten van Kirkoek waar niemand kwam (CGVS, pg.9).

Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig te noemen dat u - zich ten volle bewust zijnde van het taboe op homoseksualiteit - zich opeens zou laten verleiden om seksuele handelingen te stellen in een openbare plaats, dan nog uitgerekend de wasruimte/toiletten van een moskee. Allereerst dient de vraag te worden gesteld waarom u perse uw handen in de moskee wilde gaan wassen, gezien u reeds vanaf uw twaalf jaar geen moskee meer was binnengestapt en u uw handen evengoed op een andere meer neutrale plaats kon reinigen (CGVS, pg.12). Het is voornamelijk ook absurd te noemen dat u - die steeds in alle voorzichtigheid te werk ging en u zeer discreet opstelde - zou instemmen met het stellen van seksuele handelingen in een moskee waar bovendien drie gelovigen aanwezig waren en de imam,

alsook anders gebedsgangers die zich ritueel wilden reinigen, zich op ieder ogenblik konden opmaken voor het middaggebed (CGVS, pg.13). Uw verschoningsgrond dat H.(...) 'zin' had (CGVS, pg.12) en hij u het toilet heeft ingeduid en u zodoende geen andere keuze had (CGVS, pg.7) kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd gezien het kader waarin jullie zich bevonden. Dat u plots, ondanks alle omzichtigheid voordien, zich op een dergelijke risicovolle en aanstootgevende manier zou hebben opgesteld, kan echt niet worden geloofd.

Dat u - na uw ontsnapping uit de handen van de imam - daarop H.(...) naar huis bracht en u eveneens gewoon naar huis ging (CGVS, pg.13) valt opnieuw niet te verklaren. U was zich terdege bewust van het gegeven dat wat u had gedaan onaanvaardbaar was en dat de imam zowel u als H.(...) kende (CGVS, pg.13), en de kans dus groot was dat dit snel ter ore van jullie families zou komen. Dat u uzelf en H.(...) niet meteen in veiligheid zou hebben gebracht, of toch enige voorzorgen zou hebben genomen, is dan ook - gezien de ernst van de gepleegde feiten - zeer merkwaardig te noemen. U verklaart hierover dat u dacht dat de Imam u op een beleefde manier zou verwittigen en u zou zeggen dat u zoiets geen tweede maal mocht doen (CGVS, pg.14). Dat u, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige en naïeve logica zou hebben gehanteerd, is totaal ondenkbaar en doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. De manier waarop u wist te ontsnappen, namelijk uw zus die u uit uw kamer bevrijdde en u een zak geld en uw identiteitsdocumenten overhandigde, treedt enkel bij in de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Alsof een dergelijke zak met geld bij jullie thuis zomaar voor het grijpen ligt, en mocht dit al zo zijn, dat uw zus daarop onopgemerkt beslag had kunnen leggen, zonder dat dit ook maar enige achterdocht zou creëren.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tot op heden niet weet wat er met H.(...) is gebeurd (CGVS, pg.14). U zou niet eens de moeite hebben genomen om hem op te bellen en te horen of er een mogelijkheid bestond dat hij wist te ontsnappen of een andere oplossing had gevonden (CGVS, pg.14). Uw vriend Y.(...), waarmee u contact onderhield na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.3) en die tevens een buur en vriend van uw familie is (CGVS, pg.14) zou evenmin weten wat er met H.(...) is gebeurd (CGVS, pg.14). Dit is opmerkelijk te noemen daar hij u wel wist te vertellen dat het incident waarin jullie de hoofdrol speelden, over de tongen ging "van iedereen in het land" (CGVS, pg.14). Dat uit deze 'gesprekken' niet zou kunnen worden afgeleid wat er met H.(...) zou kunnen zijn gebeurd, valt dan ook in twijfel te trekken.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat u stelt dat het incident plaatsvond op 11 november 2011 en dat de imam, de volgende dag, tijdens het druk bijgewoonde vrijdaggebed, de zaak openbaar maakte. Dit betekent dus dat de "betrapping" de dag voordien, dus op de donderdag moet zijn gebeurd. Nochtans viel 11 november 2011 op een vrijdag, en zou u dus tijdens het vrijdaggebed moeten zijn betrapt. Andermaal doet dit afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag.

Bovenstaande argumenten maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. U werd hiermee overigens tijdens het gehoor geconfronteerd. U bleef echter voet bij stuk houden dat u enkel de waarheid vertelde (CGVS, pg.12-13), maar u zei dit trouwens eveneens over uw documenten (CGVS, pg.13). Daar u verklaart, ware het niet dat bovenstaand incident zich heeft voorgedaan, nooit Irak te hebben verlaten daar u "een goed leven had, een goede job had, goed verdiende en over een auto beschikte" (CGVS, pg.11) en er geen geloof kan worden gehecht aan het voor u opgestelde incident, is er geen reden waarom u uw toekomst niet zou kunnen verderzetten in Irak. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkoek in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkoek te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoek merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer

van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkoek is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkoek subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoek dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkoek aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkoek blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkoek is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkoek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkoek aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangaande verzoekers gebruik van valse documenten poneert verzoeker dat hij geen enkele reden had om vervalste documenten voor te leggen en dat geen enkel document het asielmotief kan aantonen. Hij meent dat er niet getwijfeld wordt aan zijn Iraakse nationaliteit en "dat de locatie in Irak net als zijn leeftijd in casu irrelevant is". Aangaande zijn seksuele geaardheid stelt verzoeker dat dit niet onomstotelijk kan worden aangetoond en dat de gestelde vragen niet van aard zijn dat er met zekerheid kan aangetoond worden of iemand homoseksueel is of niet, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij wel degelijk homoseksueel is. Hij wijst er ook op dat hij in een open centrum verblijft en het dan ook niet evident is om zich in België in homoseksuele kringen te begeven. Ook het aangaan van relaties is niet meteen zijn eerste bekommernis, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het bij het administratief dossier gevoegde overzicht van de algemene veiligheidssituatie in Irak en besluit dat er op geen enkele manier ingegaan wordt op rechtspositie van homoseksuelen in Irak, niettegenstaande er tal van rapporten bestaan van overheden en NGO's. Er kan dus wel degelijk een risico-analyse worden gemaakt van deze situatie. Naast het risico vervolgd te worden en een gevangenisstraf te krijgen zijn er ook religieuze invloeden waarbij wordt opgeroepen hard op te treden tegen homoseksuelen waarbij martelingstechnieken worden gehanteerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat hij behoort tot de sociale groep van homoseksuelen in Irak en dus voldoet aan de voorwaarden zoals weergegeven in de Conventie van Genève.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4, § 1 en § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij een risico op ernstige schade loopt, zijnde vervolging door de overheid of marteling door fanatieke groeperingen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en derhalve voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/2 juncto artikel 48/4 48/4, § 1 en § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas en dit gelet op verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde expliciet dat hij sinds de leeftijd van twaalf jaar niet meer praktiserend was op religieus vlak (stuk 5, gehoorverslag, p. 12), vanaf die leeftijd niet meer naar de moskee is gegaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 12), nooit heeft gebeden en gevast, graag alcohol heeft gedronken en "homoseksuele dingen" heeft gedaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker verklaarde tevens dat seksuele contacten met jongens zeer streng worden beoordeeld en onaanvaardbaar zijn binnen de Iraakse maatschappij (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker verklaarde tevens dat de straf op homoseksualiteit zeer zwaar is en hij geeft voorbeelden van andere mannen die het slachtoffer werden van mishandeling en moord omwille van hun homoseksualiteit (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-7). Uit voormelde verklaringen blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker zich ten eerste bewust is van de gevolgen die dergelijke handelingen met zich konden meebrengen.

Uit zijn verklaringen blijkt daarnaast dat hij eveneens zeer voorzichtig was met betrekking tot zijn homoseksualiteit. Zo verklaarde hij steeds voorzichtig hebben gepolst bij andere mannen teneinde niemand te schofferen en zichzelf niet 'verdacht' te maken (stuk 5, gehoorverslag, p. 10) en hij zou zich steeds als 'normaal' hebben voorgedaan om geen achterdocht te wekken daar dit gevaarlijk voor hem zou kunnen zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Ook wat zijn homoseksuele betrekkingen betreft, stelt verzoeker altijd zeer voorzichtig te zijn en geeft hij aan dat hij de drie partners die hij zou hebben gekend - waaronder ook H. - steeds uitsluitend hebben ontmoet op een afgelegen plaats, in een leegstaande winkel op een twintigtal minuten van Kirkkoek waar niemand kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

In het licht van voormelde verklaringen is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig te noemen dat verzoeker - zich ten volle bewust zijnde van het taboe op homoseksualiteit - zich opeens zou laten verleiden om seksuele handelingen te stellen in een openbare plaats, dan nog uitgerekend de wasruimte/toiletten van een moskee. Het is niet aannemelijk dat verzoeker persé zijn handen in de moskee wilde gaan wassen, te meer hij reeds vanaf zijn twaalfde geen moskee meer was binnengestapt en hij zijn handen evengoed op een andere meer neutrale plaats kon reinigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker na zijn ontsnapping uit de handen van de imam H. gewoon naar huis bracht en hij eveneens gewoon naar huis ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Dat verzoeker zichzelf en H. niet meteen in veiligheid zou hebben gebracht, of toch enige voorzorgen zou hebben genomen, is dan ook – gezien de ernst van de gepleegde feiten – niet aannemelijk. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het incident plaatsvond op 11 november 2011 (stuk 5, gehoorverslag, p. 13) en dat de imam, de volgende dag, tijdens het druk bijgewoonde vrijdaggebed, de zaak openbaar maakte. Dit betekent dus dat de “betrapping” de dag voordien, dus op de donderdag moet zijn gebeurd. Nochtans viel 11 november 2011 volgens de kalender aanwezig in het administratief dossier op een vrijdag, en zou verzoeker dus tijdens het vrijdaggebed moeten zijn betrapt. Andermaal doet dit afbreuk aan de waarachtigheid van zijn asielerlaas.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad eveneens vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn homoseksuele geardeheid aannemelijk te maken en dit ten gevolge de onwaarschijnlijke verklaringen over de manier waarop verzoeker zich opstelde om aan andere mannen duidelijk te maken dat hij homoseksueel was. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd het volgende opgetekend: *“Ik ging bij mensen, vooral jongemannen kennis maken en even praten. Moest ik weten dat hij moslim is en hij van zulke dingen niet hield, nam ik afstand en ging ik gewoon weg. (...)Ik heb ook korte films op mijn gsm. Homoseksuele films. Ik toonde het aan die mensen. Sommigen zeiden dat het haram was, dat ik het niet mocht tonen. Zodra ik hoorde dat ze aan de islamitische kant ging, ging ik weg van daar. Van waar haalde u die homoseksuele films? Ik had dat gekocht op de Bazaar. Ik heb een cd gekocht. Zijn die cd's toegelaten? Nee ze zijn niet zomaar verkrijgbaar in de bazaar. Je kan het niet zomaar krijgen. Hoe wist u waar u die films kon verkrijgen? Als je in de bazaar wandelt, komen ze bij jou. Ze zeggen wil films of cd's. Ik vroeg of er mannelijke cd's waren en hei zei ja en toen zei ik dat ik er wilde. Hoe kon u die cd's op uw gsm zetten? Ik had een gewone vriend, een kameraad. Zijn naam is H. Hij is afgestudeerd en is heel slim. Hij is heel goed met computers. Ik vroeg hem om de cd op zijn gsm te zetten zonder dat hij de cd zou bekijken. Dat heeft hij voor mij gedaan.”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 10-11). Zoals reeds gesteld was verzoeker zich volgens zijn verklaringen zeer bewust van de gevolgen die zijn vermeende homoseksualiteit met zich mee konden brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker de zogenaamde “homoseksuele films” zomaar toonde aan de mannen waarmee hij in contact kwam. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker, op de hoogte zijnde van de gevolgen van homoseksualiteit in Irak, aan vreemde verkopers uitdrukkelijk de vraag stelt of hij “mannelijke cd's” kan kopen, vreemde mannen in vertrouwen neemt en deze films aan hen toont en zelfs aan een vriend vraagt om deze “cd” op zijn gsm te zetten, terwijl hij wist dat hij hiermee een zeer groot risico liep. Ook de manier waarop verzoeker H. benaderde en zijn homoseksualiteit ter sprake bracht is niet geloofwaardig. Verzoeker verklaarde desbetreffend het volgende: *“H.(...) werkte bij ons als een leerling. Ik zei altijd tegen hem: breng dit materiaal voor mij of dat. Toen hij soms zei: wat moet ik brengen, zei ik: breng maar mijn penis. Zo is het gesprek begonnen. (...) Na vijf dagen dergelijke gesprekken te hebben gehad, is H. (...) naar mij gekomen en gevraagd of ik ook zo iemand ben. Dan zijn we samen naar bed gegaan.”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Ook hier is het niet aannemelijk dat verzoeker H. zomaar in vertrouwen nam om dergelijke risicovolle en delicate gesprekken te voeren. Verzoekers risicovolle manier om zijn homoseksualiteit kenbaar te maken aan andere mannen is niet in overeenstemming met het door verzoeker zelf geschetste klimaat dat in Irak heerst omtrent homoseksuelen en doet dan ook volledige afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Met betrekking tot zijn “relatie” met M. en H. legt verzoeker eveneens vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Desbetreffend werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgende opgetekend: *“Hoelang heeft u een relatie gehad met H.(...)? M.(...) en H. (...) waren samen. Ik had contact met hen voor twee weken of twintig dagen. Wat bedoelt u met ze waren samen? Vroeger kende ik M.(...) niet. Vier of vijf dagen later zei hij dat M.(...) ook zo iemand was en hij ook zijn vriend had. Had u op hetzelfde moment een relatie met M.(...) en H.(...)? In het begin zei H.(...) dat M.(...) gewoon bier zou drinken met ons. Maar toen we aan het drinken waren, zei H.(...) dat hij er ook zin in had en hij ook wou meedoen. En dan hadden jullie met drie seks terzelfdertijd? Nee, apart. Maar wel over dezelfde tijdsperiode? Ja, en op dezelfde*

plaats.”(stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Voormelde vage en luchtige verklaringen getuigen niet van een werkelijk doorleefd en plausibel verhaal.

Op basis van bovenstaande verklaringen kan de Raad dan ook geen geloof hechten aan verzoekers vermeende homoseksuele contacten en bijgevolg evenmin aan verzoekers homoseksuele geaardheid.

Verzoekers algemeen betoog in het verzoekschrift omtrent homoseksuelen als sociale groep in Irak volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad benadrukt dat verzoeker met de in het verzoekschrift uiteengezette argumentatie voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Echter, zoals hoger bleek slaagt verzoeker er niet in om aannemelijk te maken dat zijn vrees vanwege zijn familie en de autoriteiten gegrond is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid noch aan zijn asielrelaas dat hiermee verbonden is.

2.5. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Kirkoek in Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie in Kirkoek blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch dat dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Kirkoek lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, etnische minderheden en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkoek is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

In zoverre dat verzoeker aangeeft dat hij geconfronteerd zal worden met levensbedreigende situaties weerlegt hij de voormelde gedetailleerde analyse niet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF